

Arrest

nr. 219 611 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2015 dient verzoekster een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 april 2017 de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient

verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 203 549 van 4 mei 2018 de beslissing bevestigt.

Op 9 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : Y.

voornaam : K.

geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats: Nabatieh

nationaliteit: Libanon

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27 april 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 8 mei 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Verzoekster woont sinds haar komst in september 2015 naar België samen met haar broer Y. I. (... - Belg), zijn echtgenote en haar neefje J."

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 , december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 7, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven redenen de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Dit is niet het geval.

Verwerende partij kent een onderzoeksverplichting als administratieve overheid.

Zij dient - om te kunnen stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat mevrouw het land kan verlaten , inzonderheid dat de familiale situatie van mevrouw geen belemmering vormt voor dit bevel- een afdoende onderzoek te verrichten en zich afdoende te informeren.

De motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij is strekt ertoe de verzoeker toe te laten te achterhalen om welke concrete redenen hij/ zij door verwerende partij geacht wordt te kunnen terugkeren naar zijn/ haar land van herkomst Dit vergt een beoordeling van de specifieke elementen van het dossier.

Uit de bestreden beslissing moet vervolgens blijken dat deze elementen in rekening werden genomen bij de besluitvorming , de redenen waarom deze elementen niet werden aanvaard.

De motivering in onderhavige zaak voldoet niet aan deze vereisten.

Niet onbelangrijk in dit verband is de vaststelling dat verwerende partij in het eerste bevel dd 17 mei 2018 geen geïndividualiseerde elementen in haar motivering heeft opgenomen.

Wanneer hiertegen beroep wordt aangetekend, trekt verwerende partij haar beslissing in.

Vervolgens vaardigt zij een nieuw bevel uit op 9 augustus 2018.

Hierin valt in een zwarte kader te lezen dat verzoekster met haar broer en neefje samenwoont sinds 2015.

In casu is geenszins sprake van een daadwerkelijke " motivering " dan wel van een eenvoudige opgave van een feitelijke omstandigheid zonder meer. Van enig onderzoek zoals verplicht bij wet, is geen sprake.

Hieruit kan niet afgeleid worden op welke wijze dit element door verwerende partij in overweging werd genomen om vervolgens toch tot een uitwijzing via bevel te beslissen

Verweerster is dus inderdaad op de hoogte van de gezinstoestand van verzoekster , zoals reeds werd opgeworpen in de eerste bestreden en ingetrokken beslissing van verwerende partij dd 17 mei 2018 - doch laat opnieuw na deze concreet te evalueren om vervolgens in algemene bewoordingen een bevel af te leveren.

Prima facie is sprake van een schending van de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel. Er bestaat ten slotte een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen (die de bestreden beslissing allerminst onderbouwen, integendeel) en het dispositief van de beslissing, waardoor verzoekster het land dient te verlaten zonder redelijk perspectief op terugkeer, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig"

2.2 De motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoekster in de hoofding van het middel verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste

lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoekster in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt zij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. De Raad merkt overigens op dat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet dienstig is, nu de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoekster betoogt dat bij de motivering niet voldoende rekening is gehouden met haar concrete situatie en haar gezinssituatie.

Verzoekster kan *in casu* niet worden gevolgd, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad waarin de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus tot tweemaal toe wordt geweigerd. De motieven op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker zijn aldus duidelijk vermeld in de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met haar gezinssituatie. In de beslissing kan worden gelezen: *“Verzoekster woont sinds haarkomst in september 2015 naar België samen met haar broer Y. I. (... - Belg), zijn echtgenote en haar neefje J.”*

Het feit dat verzoekster bij haar broer inwoont doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum en aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist niet dat ze niet over de vereiste documenten beschikt.

Voormelde motivering is juist, draagkrachtig, pertinent en afdoende als determinerend motief van de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan op grond van welke bepaling het feitelijk samenwonen met haar broer het nemen van de bestreden beslissing zou verhinderen.

Verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Dit zou een schending van haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM teweegbrengen

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Teneinde te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, wordt doorgaans nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106). RvV X - Pagina 8

Het EHRM oordeelt dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat krachtens artikel 8, niet nauwkeurig kan gedefinieerd worden. De toepasselijke principes zijn echter vergelijkbaar. In beide gevallen moet er over gewaakt worden dat een juist evenwicht wordt bewaard tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide hypothesen geniet de staat een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

De Verdragsluitende staten zijn ertoe gehouden om binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§68-69). Deze beleidsmarge wordt overschreden

indien deze afweging niet gemaakt of onvoldoende gemaakt wordt. Zowel de negatieve als de positieve elementen dienen proportioneel en wel afgewogen te zijn.

De Vreemdelingenwet dient dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM getoetst te worden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

In het arrest TUQ.UABO-TEKLE/NEDERLAND van het Europees Hof voor de Rechten van de mens werd geoordeeld dat er rekening gehouden moet worden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland, in casu België bevindt.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekster woont sinds haar komst in september 2015 naar België samen met haar broer YI, zijn echtgenote en haar neefje J. (stuk 2)

Deze informatie is verwerende partij gekend.

Tevens is verzoekster reeds sinds 4 /5/2016 werkzaam als werknemer bij (...) BVBA, een horecazaak waarvan haar broer IY zaakvoerder is. (stuk 6)

Bijgevolg staat de hechte gezinsband vast.

Verzoekster levert op voldoende precieze wijze het bestaan van een privéleven en familie en gezinsleven (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Tevens onderhoudt zij zeer intense contacten met haar neef M. M. en M. S. die in België wonen, (stuk 3)

Een gedwongen terugkeer van verzoekster zou een radicale familiebreuk betekenen.

Het centrum van verzoekster haar belangen is in België gevestigd.

Verder is er de sociale en culturele integratie van verzoekster in België.

Zo loopt verzoekster school aan het CVO en volgt zij met succes Nederlandse les, graad 5. De integratiecursus heeft zij probleemloos doorlopen (stuk 4 en 5)

Tevens toont verzoekster aan dat de bestreden beslissing dit gezins- en familieleven heeft geschonden.

Verwerende partij ontnemt immer de enige mogelijkheid voor verzoekster op het uitoefenen van een gezinsleven met haar broer en haar neefje. De broer van verzoekster, de heer I.Y. heeft inmiddels immers de Belgische nationaliteit verworven en zal omwille van zijn eigen gezinsleven (vrouw en kind in België geboren) evenals omwille van zijn werkzaamheden in België (zaakvoederschap Pizzeria), in de onmogelijkheid terug te keren naar Libanon met andere landen hebben zij geen banden.

Verzoekster kan haar gezinsleven niet uitoefenen in Libanon het herkomstland omwille van de problemen met haar vader aangaande haar weigering om te huwen met de kandidaat van zijn keuze. Hierdoor kan zij onmogelijk nog terug naar haar ouderlijk huis , noch met haar ouderlijk milieu contacten onderhouden gelet op de invloed van de vader van verzoekster.

Zij vreest haar vader en diens praktijken om haar tegen haar wens in uit te huwelijken.

Verzoekster heeft bovendien haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in legaal verblijf. Haar asielprocedure nam 2,8 jaar in beslag. Verzoekster bleef niet bij de pakken zitten en ging meteen (mei 2016) aan de slag om zelfstandig in haar inkomen te voorzien .

Tevens deed zij er alles aan om op sociaal cultureel vlak zich maximaal te integreren.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde de duur van verzoekster haar verblijf, de hechte gezinsbanden met haar broer en diens familieleden, alsook de hechtheid van verzoeksters sociale, culturele en familiebanden met België niet in de belangenafweging heeft betrokken

De gemachtigde heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de individuele belangen van verzoekster niet op concrete wijze afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde.

Hij heeft daarbij geenszins op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoekster kenmerken in overweging genomen.

Een gedwongen terugkeer zou met andere woorden haar recht op een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM schenden, nu zij in geval van een gedwongen vertrek van haar broer zou gescheiden worden voor onbepaalde tijd, zodat een gedwongen terugkeer een schending van artikel 8 EVRM impliceert.

In die omstandigheden betekent een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM .

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel. In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoekster bepaalde rechten werden ontnomen als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C 277/11)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In casu werd verzoekster deze mogelijkheid ontnomen.

Verzoekster had elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, zoals inzake de bijzondere band met haar broer en diens gezin evenals haar sociale en culturele integratie in België onmogelijk maken

Verwerende partij gaat in haar beoordeling niet in op de concrete feitelijke familiale situatie van verzoekster teneinde verzoekster toe te laten te begrijpen op welke wijze dit toch de negatieve beslissing van uitwijzing kan staven

Het niet horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk aan verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.”

2.4 De Raad wijst erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In de mate dat verzoekster de hoorplicht aanvoert als algemeen beginsel behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Tevens dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Verzoekster wijst op haar privé- en gezinsleven met haar broer en diens gezin en de twee neven die in België wonen. Zij was ook werkzaam in de horecazaak van haar broer. Het centrum van haar belangen is in België gevestigd en zij is sociaal en cultureel geïntegreerd. Bovendien vreest zij voor een terugkeer naar haar land van herkomst, nu haar vader haar wenst uit te huwelijken.

Waar verzoekster de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Dezelfde redenering kan worden gehanteerd in de relatie tussen verzoekster, die meerderjarig is en haar meerderjarige broer. Bij de beoordeling of er al dan niet een familieleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt.

Verzoekster toont met haar algemeen betoog dat ze samenwoont met haar broer en diens gezin niet aan dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen haar en haar broer, die legaal in België zou verblijven. Waar verzoekster stelt dat zij werkzaam was in de horecazaak van haar broer toont zij integendeel aan dat zij in staat is om een loon uit arbeid te verwerven. Ook met betrekking tot haar neven toont verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij beperkt haar betoog tot het enkele gegeven dat zij contacten onderhoudt met haar neven. Aldus toont verzoekster het bestaan van een ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekster geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de problemen met haar vader die haar wil uithuwelijken. Echter dit motief maakte reeds het voorwerp uit van een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en na hoger beroep door de Raad, naar aanleiding van haar asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrestnr. 203 549 van de Raad waarin het volgende wordt gesteld: *“In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster uiteengezette asielmotieven. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster op generlei wijze aannemelijk weet voor te stellen dat zij tegen haar wil zal worden uitgehuwelijkt door haar vader, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot de sociale groep van “vrouwen die tegen hun wil werden uitgehuwelijkt en zich niet schikken in dat lot” en omtrent het niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in casu niet dienstig.”* Aan verzoekster werden aldus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekster maakt ook thans niet aannemelijk dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de problemen met haar vader.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoekster heeft het door haar beweerde ‘gezinsleven’ in België volledig uitgebouwd tijdens haar precair verblijfsrecht. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Verzoekster verwijst naar haar tewerkstelling tijdens de asielprocedure maar zet verder niet op concrete wijze uiteen waaruit haar privéleven zou bestaan, te meer nu haar de tewerkstelling niet langer is toegestaan. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerder rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenzeer worden vastgesteld dat verzoekster de schending van artikel 74/13 niet dienstig kan inroepen, nu zij het gezinsleven met haar broer niet aannemelijk heeft gemaakt en zij over de andere elementen waarmee krachtens deze bepaling rekening moet worden gehouden met geen woord rept.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel element aanbrengt die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Reeds tijdens het verhoor in het kader van haar asielaanvraag gaf

verzoekster aan dat ze in België een asielaanvraag wenste in te dienen omdat haar broer hier woont. Dit wordt ook aangegeven in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de interne nota van 9 augustus 2018 in het administratief dossier dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoekster. In de nota wordt het volgende gesteld:

“Hoger belang van het kind: Kinderen wonen in het buitenland. Waarschijnlijk in Gambia.

Gezins- en familielevens: Verzoekster woont sinds haar komst in september 2015 naar België samen met haar broer Y. I. (... – Belg), zijn echtgenote en haar neefje J. Ze is in 2013 gescheiden van haar man.

Gezondheidstoestand: Geen medische problemen aangetroffen in het administratief dossier.

Derhalve zijn geen elementen die problemen opleveren voor het neme van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In haar verzoekschrift brengt verzoekster aldus geen nieuwe elementen aan waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN